

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Εἶναι τὰ κέρδη μου ἀπὸ ἓνα ποτηράκι πού πήγα νὰ πῶ στῆς κυρὰ-Σοῦπ — ἐξήγησε ὁ Οὐμπέρ. — Μόλις εἶχε κάνει τὰ ψώνια τῆς κι' ἐγὼ τῆς ἔδωσα ἓνα χέρι γιὰ νὰ τελειώσῃ τοὺς λογαριασμοὺς τῆς. Μιλοῦσε χωρὶς νὰ κοινοῦνται.

— Πιὸ ψηλά ! ἔξωφώνισα ἄξαφνα στοὺς ἀδελφούς του πού τοῦ ψάχνανε τὸ πανοφρὸν.

Ὁ Ἥλιος καὶ ὁ Συμεὼν πήραν κάτω ἀπὸ τὶς μασχάλες του δυὸ μπουτίλλιας ραζὴ πού ἀνέσως τὶς ξεβούλωσαν.

— Ἀπὸ ποῦ τὶς πήρες αὐτὲς τὶς μπουτίλλιας; ρώτησε ἡ Μπάρμπ με ξαναμμένα μάτια.

— Θάναί φίνες — ἀποκρίθηκε ὁ Οὐμπέρ. — Ἀπάντησα τὸν ἐπιθεωρητὴ τῆς φάμπρικας τοῦ ἀλκοὺλ στὴ γωνιά τῆς ὁδοῦ Βέρτ. Αὐτὸς ἔχει τὴ συνήθεια, ὅταν περπατῇ νὰ κοιτάξῃ τὰ χέρια ἀπάνω-κάτω. Μὰ ἀπόψε παραπονοῦσε παρήξεναι. Ἐρχομαι κοντὲ του, τότε χαίρτατο, τινάζοντας τὸ χερί του με περισσότερη δύναμη. Τότε ἐξαίτιος μου λέει: « Σιγά !... σιγά !... μὴ μὲ κοιτᾷς; ἔτσι ! » Β' ζω λοιπὸν τὰ γόνα μου κάτω ἀπὸ τὶς μασχάλες του καὶ βρῖσκω τὶς μπουτίλλιας. « Γλέντια, ἔχεις βλέπω, κίτρις ἐπιθεωρητὴ !... τοῦ εἶπα ». « Ἐτσι προσέχεις τὰ νιτρώσια τῆς Δημοκρατίας; Ὅ ἀνάγω λόγος γι' αὐτὸ σὸ βουλευτὴ μας ! » Τροπαγμένος ἐξαίτιος γιὰ τὸν ἐπαισιόχατο μου ἔδωκε τὶς μπουτίλλιας καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μοῦ δῇν δυὸ ὁμοίους κίττα-μῆνα, ἂν σιωπᾶσω. Καὶ τώρα παιδιά, φαί !...

Πέταξε τὸ καπέλλο του, πήρε ἓνα σκαμνὶ καὶ ἔσκυψε σὸ ἀχνιστὸ κρέας πού τὸν σεβρίζε ἡ Ζωή.

— Ἀκούστε, βρε παιδιά ! ὅποιος ἔζησε, θά δῇ !... Καί... τί κάνει ἀπὸ δω ἡ κυρά; — ᾤοντοσε μισοκρίνοντας τὴ Ζωὴ πού διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὸ χοντρό του χορσάτο... Μπρέ... Δὲ φχαριστήθηκες; Ἐγὼ σιτάω γιὰ τὴν ὑγεία σου ! εἶπε αὐτὸς.

— Γιατί τὴ χτυπᾷς; ρώτησε ἡ γρηά.

— Ὅσὸν πῇ ἡ ἰδία τὸ γιατί ! Τὴν εἶδα σημεῖρα νὰ γλυκοσυαλιᾷ με τὸ Μπαλασό, ἀπὸ μερὸς τοῦ Πιερόφ.

— Εἶνε ἀθώα ! ἔκαμε ἡ μάνα, καὶ ὁ Μπαλασό δὲν πεισίζει οὔτε μεροῖνι !

— Μπορεῖ. Μὲ εἶνε ἀδερφή μου καὶ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ντροπιάζῃ !

— Σοῦ ξαναλέω πὼς εἶνε ἀθώα. Ἐλα, Ζωή, δεῖξε καὶ στὸν Οὐμπέρ τὴν κάλτσα, δειξέας ἡ γρηά.

Ἡ Ζωὴ ἔβγαλε μιὰ κάλτσα ἀπὸ τὴν τσέπη.

Ὁ Πατρίκιος εἶδε τὸν Οὐμπέρ νὰ ἀνάρρη, νὰ τὴν ἐξετάξῃ καὶ νὰ λήγῃ τὴν ἰδίαν αἰνιγματώδη φράση τῆς ἡμέρας.

— « Πονατοῦ νι' Ὁριάν, σὲ νῦν ροιζέ ! »

Καὶ ὅλοι ἐξάσαν τὰ γέλια.

— Τὸ καλὸ εἶνε πὺν αὐτὴ δὲ θά νοιατῇ γιὰ τὴν προίκα, ὅταν θάρθῃ ἡ ὥρα νὰ παντρευτῇ ! Ἐξηκολούθησε ὁ Οὐμπέρ. Καί : ἡ Ζωὴ δὲν ἔχει παρὰ νὰ φυλάξῃ τὴν τιμὴ τῆς. Ἐπειδὴ θὰ μορσώσω νὰ τὴν πᾶμε πρῶτα στὴν συμβολαιογράφου καὶ ὕστερα στὸν παπᾶ.

Ἐπὶ τὴν γυνὴν τῆς ἀδελφῆς του εἶπε :

— Ἀκούσα σύ : πῆγαινε σὸ δάσος καὶ μέτρα δὲ τὰ ἐκατό... Χωρὶς δευτερο λόγο !... ἐμπρός μάρες !

Τροπαγμένη ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Οὐμπέρ, ἡ Ζωὴ βγήκε ἀνέσως ἀπὸ τὴν καλύβα :

Ὁ Πατρίκιος σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, γιὰ νὰ τῆς πᾶρῃ τὴν πολυτιμὴ ἐξείνη κάλτσα !

Μὰ τὸ κορίτσι δὲν τράβηξε μακρὰ, ἔμεινε καθισμένη πλάι στὴ καλύβα, με τὰ μάτια γυρισμένα πρὸς τὴν πόρτα.

Ἐτοί ὁ Πατρίκιος ἔμεινε καὶ κορυφαζώντας :

Ὁ Οὐμπέρ τεντώθηκε, κασμοῦρήθηκε καὶ εἶπε :

— Διακόσιες; χιλιάδες !

Οἱ ἀλμπίνοι ἀνασκίρτησαν καὶ ἡ γρηά Μπάρμπ σαλῶσε σὸ στρώμα τῆς.

— Ναί, ἐξακολούθησε ὁ Οὐμπέρ. Μὰ μπορεῖ νὰ χρειαστῇ αἷμα !...

— Κρίμας ! ἐμορμυρίζεις ἡ γρηά Μπάρμπ. Σάν νὰ μὴ γίνονταν ἀρσενὰ φονιά ἐδῶ καὶ ὀλίγον καρό εἰς τὸ χωριό...

— Καταλαβαίνω τί θές νὰ πῇς, μάνα, μὰ τὸ παρακάνας. Σάμπως χύθηκε αἷμα ὅταν σκότωσαν τὸν Καριό, τὸ Λομπάρ καὶ τὸ Μπλόντ; ! Τὸς κερυδῶσαν νὰ ὕστερα τοὺς κρεμάσανε κάποιου πού ἦταν μαστοροὶ σ' αὐτὴ τὴ δουλειά εἶπε ὁ Οὐμπέρ.

— Νὰ σοῦ πῶ, Οὐμπέρ-εἰς ἡ γρηά, δὲν ἔχω καμμιὰ ἀπαιτησὶν νὰ μοῦ δώσῃς λογαριασμό... μὰ πρέπει νᾶσαι γνωστικός. Πὼς μπορῶ νὰ μενοῦ ἡνυχ, ὅταν τὴν μέρα πλάνεσαι μ' ἓναν ἄνθρωπο μὲς τὸν κοφινὸν καὶ τὴν ἄλλη ὥρα βρῖσκουμε κρεμασμένο; ! Οἱ ἀστυφυλαὶς ἦρθαν πάλι σήμερα καὶ ψάξαν σὸ στίβη... Ἐχε τὸ νοῦ σου !...

Ὁ Οὐμπέρ χαμήλωσε τὸ κεφάλι κοιτάζοντας τὴ γρηά. Τὸ ἴδιο ἔκαμαν καὶ οἱ δυὸ ἀλμπίνοι.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΣ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

— Μιὰ φορὰ-ἔκαμε ὁ Οὐμπέρ-ἐγὼ δὲν ἔβαλα χέρι σ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Μὰ πάντα κάποιος θὰ βρεθῇ νὰ μᾶς ἔχῃ φοῦρα καὶ νὰ θέλῃ τὸ κακό μας... Ὅποιος εἶνε καλὰ τὰ κα-ἀφορὰ... Ὁ ἐνα-κοῖς δὲν πιστεύει πὼς κατὶ μυροστίγχα... Μὰ οἱ «πατημασιὲς» σὸ ταβάνι» ἐκάνανε πὺν τέλεια τὴ φάρσα...

— Καὶ με τὶς φάρσες κανεῖς πρέπει νὰ προσέχῃ. Ὁ πατέρας σου μοῦ ἔλεγε πὼς, ἂν πήγαινε μὲ γ' ὥση καὶ μὲ φρονιμάδα στὴ ζωὴ του, δὲ θάκανε εἰκοσι χρόνια στὴ φυλακὴ, πρὶν θοῖρ καὶ μείνῃ ἐδῶ σὰ νοικοκύρης...

— Φράνιε, μάνα !... Εἶσαι πὺν κοτῇ κι' ἀπ' τὸν ἀνυχοῖτῃ κι' ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους !... Ἄν σ' ἀκούγαν θὰ μ' ἔβλεπε νὰ μ' ἔχουν κι' ὅλας ἀνεβαρμένο στὴ καρμινιάλα...

Γιὰ κοίτα τοὺς ἀλμπίνους... τσιμεντιά δὲν βγάζουνε.

Κι' ἀλήθεια : ὁ Συμεὼν καὶ ὁ Ἥλιος κοιτάζαν με περιεργεῖα τὸν ἀδελφὸ του, χωρὶς νὰ μιλοῦν καὶ ἄλλαζαν πόσε-πόσε μεταξὺ τοὺς ματιὰς πού ἔλεγαν πολλά.

Φαίνεται πὼς οἱ τοῖς ἀδελφοὶ ἀποπειροῦνταν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο γιὰ τὰ τοῖα ἐγκλήματα τοῦ Σαίμ-Μαρτέν.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι μεταξὺ τοὺς ἀνέχετο ἓνας φροστικός καὶ ἄλυστος συνεταιρισμός καὶ ὅτι μερικὲς πράξεις πού εἶχαν κάνει μαζὶ, τοὺς ἔδεναν μερὶς θανάτου.

Αὐτὸ ὅμως δὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ ἔχῃ καθένος ἐς μικρὸς του προσωπικὴς ὑποθέσεις, σὰς ὅποιες ὁ ἀδελφικός συνεταιρισμός ἦταν ἐντελὸς ξένος.

Πρῶτῃ ἡ Μπάρμπ ἔκοψε τὴν σιωπὴ τῶν τριῶν ἀδελφῶν πού εἶχαν πέσει σὲ βαθτεῖες σκέψεις.

— Εἶνε πὺν ἐπινύδωνη αὐτὴ ἡ δουλειά, Οὐμπέρ :

— Πολύ. Μὰ, ἂν δὲν βραχῇ, δὲ θὰ γὰς ψάοι !

— Ἐλα, λέγε !

— Ἀκούστε. Ἦμουν στῆς γρηάς Σοῦα καὶ τὴ βοηθοῦσα νὰ λογοριάσῃ τὰ παικτὰ τοῦ καπνοῦ, πού ὅτι τάχε λάβῃ. Ἀξαφνὰ μῆλξε μέσα ὁ Λαγκόλ καὶ παρᾶγγεῖλε ἓνα κρᾶσι. Μαζὶ τὸν εἶχε ἓναν ὑπὸρωπο ξεραγμανὸ καὶ κοντὸ πού δὲν τὸν ἔχω. Κάθησε κι' αὐτὸς καὶ παρᾶγγεῖλε ἓνα ποτήρι μαστίχα. Ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο του κατὰλαβα πὼς θάταν κανέναν ἀπ' αὐτοὺς πού εἶνε μισοκρῖνοι στὴ δουλειά γιὰ τὴν καινοῦργια γοαμὴ πού οἰδηροδρόμου...

Λοιπὸν, φαίνεται, πὼς σὲ κοτῇ τὴν ἐπιχείρησιν θὰ δουλέψουνε ἀπάνω ἀπὸ πεντακόσοι νοματό... Καὶ οἱ πεντακόσοι αὐτοὶ νοματό θὰ πληρωθοῦν με γὰρ παρὰ. Χρειάζονται γι' αὐτὴ τὴ δουλειά 200 χιλ. δραχμὲς καὶ θὰ βρεθοῦν βέρβια.

— Μά...—διεκοπὴν ὁ Συμεὼν—αὐτὴ ἡ δουλειά ἔπρεπε νὰ εἶχε γείνῃ ἐδῶ καὶ δεκα χρόνια !

— Νὰ, ὅμως πὺν ἀρχίσανε ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες μονο. Λοιπὸν, νοητολογεῖς ! χρειάζεται παρὰ. Καὶ πὺν βρῖσκεται ὁ παρὰ : Στὶς Τράπεζες !

— Θέλετε νὰ ληστεύετε τὴν Τράπεζαν τοῦ Κλερμόν; ρώτησε ἡ γρηά — Μπάρμπ ἀνταρτοκράτοντας τοὺς τρεῖς ἀντρος.

— Τί λές, μάνα !... Ὅσοι-ὅσοι δὲν ἔξερες, ἀλήθεια, τί λές ! Ἀσὲ τὴν ἡσυχία τῆς τῆς Τράπεζας τοῦ Κλερμόν. Τὰ λεφτὰ γιὰ νάρθουν σπουε ἐργατες θὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν Τράπεζα. Δὲν θὰ πᾶνε οἱ ἐργατοὶ νὰν τὰ τραβήξουν ἀπὸ κεῖ. Κι' ἐγὼ ἔμαθα τί δρόμο θὰ κάνουν τὰ λεφτὰ... Ἐκείνος ὁ ξεραγμανὸς σύντροφος τοῦ Λαγκόλ ὅστιρ' ἀπὸ κάμποσα ποτηράκια ἄρχισε νὰ κα-λαϊδᾷ σάν γαλιάντρα...

— Ὁ Ἄ !...—ἔκαμε ἡ γρηά καὶ οἱ δυὸ ἀλμπίνοι, γιὰ λέγε...

Ὁ Οὐμπέρ ἔσκυψε καὶ τοὺς ἔκαμε κάποιον σύντομον ἐνωστή-ρευσιν. Δυστυχῶς ὁ Πατρίκιος δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ἀκούσῃ.

Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ κέρποση ὥρα ἔμειναν σιωπηλοί.

— Ἐ !... δὲν μιλᾷς κανεῖς σὰς !— ρώτησε σὸ τέλος ὁ Οὐμπέρ.

Μιλήστε : ἀκούω. Καὶ κοιτάξτε ἐρωτηματικά τοὺς ἀδελφούς.

— Ὅχουμε πάλι κανένα ἄλλο φονικό... εἶπε ἡ γρηά.

— Ἐ, καί ; ρώτησε ὁ Οὐμπέρ ὀργισμένος.

— Στοιχίζουμε πὼς δὲν εἶνε καιρὸς νὰ καταπιστῇ με μὴ δουλειά πὺν μπορεῖ νὰ μὴν πετύχῃ... Νὰ χάσουμε ἔτσι τὴν ὑπό-ληψί μας !... Ὁ βουλευτὴς μας δὲν θὰ το δεχθῇ αὐτό. Κι' ἔπειτα πρέπει νὰ συλλογιστοῦμε καὶ τὴ Ζωή. Ἐδῶ, δὲν μᾶς λείπει τί-ποτα... κι' ἐμένα λίγα εἶνε τὰ νομά μου...

— Ἐσὺ ὅλο τὸν ἑαυτὸ σου συλλογίζεσαι, ἐμοῦγγρισε ὁ Οὐμπέρ.

— Καὶ ἂν χρειαστῇ νὰ χυθῇ αἷμα ! ἔμεινε ἡ γρηά.

— Ὅ ἀ χυ-θῇ αἷμα ! ἔ-καμε ὁ Οὐμπέρ ἀνάβον-τας τὴν πλά του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκού-στηκε ἀπέσω

Ἐ, Καί !... Ρώτησεν ὁ Οὐμπέρ ὀργισμένος.

ή Ζωή, ζητώντας την άδεια να μπει.

— Έμπα ; δέχτηκε ή μητέρα της.
— Πού ήσουν ; ρώτησε ό Ουμπέρ.
— Πίσω από την πόρτα και σās άκουγα ! είπε τό κορίτσι.
Πάντα είναι καλύτερα νά σās άκούω γ'αυτά οι χωροφυλάκοι.
Και έπειδή τ'άδελφια της σήκωναν κι'όλας τὰ χέρια για νά την κτυπήσουν, ή Ζωή βιάστηκε νά πη :
— Θά σās έλεγα, πώς μπορεί νά ήχ ή χυθή αίμα με τό Μπαλαού. Για θυμηθήτε τή δουλειά του Μπαρρουά.
— Τό κορίτσι έχει δίκιο ; είπε ό Ουμπέρ.
— Πρέπει νά μιλήσουμε άμέσως με τόν Μπαλαού ! είπαν κι' οι άλλοι.

— Δεν είναι δύσκολο : είναι στο σπίτι, τούς ξήγησε ή Ζωή.
— Πάμε !
— Θά μ' άφήσετε μόνη ; φώναξε ή γρηθ βογγώντας.
— Οι δουλειές, πάντα απ' όλα ! έδήλωσε ό Ουμπέρ.
— Μη φοβάσαι : θέ θά σέ φάη κανέναν ! Πάμε, Ζωή !
— Ω !... μη ξεχνάς πώς ό πορτιέρης έλαβε τή διαταγή νά μ' άφήν ή να περνά ;
— Άδιάφορο, έλα !

Πήγανε τα όπλα τους βγήκανε, ορίσανε μιά ματιά γ'ρω. 'Η Ζωή στέκονταν στην πόρτα. Δεν είδαν κανέναν και εξεκίνησαν.
Όταν ό Πατρίλιος είδε τις σκιες τους νά χάνονται μες στο δάσος, κατέρησε σιγά-σιγά από τή σκεπή, και παίρνοντας άλλο δρόμο γύρισε σέ τή σπητή του θείου του. Έξω τή νύχτα οι έξωτερι-κοί θόρυβοι τόν άφηναν ήσυχο. Και, έξ'άλλου, ήσαν τόσο κουρασμένοι πού, μόλις πλάγιασε άποκοιμήθηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι !

Τό μυστήριο του μαύρου δάσους.

Ό Πατρίλιος άπο τις τέσσερες τό πρωτό ήσαν στο πόδι. Για νά μ'ήν άνησυχού τή σπητή, ντύθηκε τή σκεπή. Τό μόνο του μέλημα ήταν : νά δ'ή τό δικαστή και νά φύγ'η. Απ'όσα άκουσε καταλαβαίνει πώς μόνο αν έφευγε γρήγορα, θά μπορούσε νά σωθ'ή. Άκούη βοΐταν στ'αυτιά του οι φοβέρες των άρμπάνων : «Θαν τόνε βρούμε ! Θαν τόνε βρούμε αυριο !» <Αδ-ριο> δηλαδή σήμερα.

Έγραψε μανι-μανι δύο λόγια στο θέτο του και στη Μαγδαληνή, αφήνοντας τα σε μέρος πού νάν τα δούνε με τήν πρώτη ματία. 'Υστερα βγήκε έξω.

Όταν έφτασε στο ξενοδοχείο, είδε τό σ.τ.ζ'η ν' άνοίγ'η ένα από τους σιγάλους.

Ρώτησε για τό Μιχαήλ τόν οδηγό του λεωφορείου. Τού είπαν ότι τσαρ'ή σέ λίγο, κι' αλήθεια, ό Μιχαήλ δεν άργησε νά φαν'η. Ό Πατρίλιος τόν είδοποισε ότι φεύγει και κράτησε μιά θέση μες στην άμαξα.

Άφού φρόντισε για δ'αυτά, ένοιωσε πώς θά έαυτο του πιο ήσυχο και ρώτησε για τόν άνακριτή. Έμαθε ότι ό κυριος ντε Μερντεντέν βρισκόταν κι'όλας μες στη σάλα.

Ό Πατρίλιος μπαίνοντας νόμιζε πώς θά τόν β'ή καθισμένο μπροστά σέ κανάνα φλυτζάνι με ζεστό γάλα. Μα γελάστηκε.

Ό δικαστής ήταν σακαφλωμένος σ'ένα ντουλάπι, κοντά στην πόρτα του δρόμου.

Ό Πατρίλιος είχε δ'ή τόσα παράξενα πράγματα, ώστε δεν ξαφνιάστηκε από τή στάση εκείνη του κυρίου ντε Μερντεντέν.

Χωρίς κανένα προοίμιο, παραλείποντας μάλιστα και τόν τυπικό χαιρετισμό, φώναξε.

— Είχατε δίκιο, κύριε ανακριτή ! 'Υπόρχο συνέννοχος !

— Τό πιστεύω, είπε και ό κυριος ντε Μερντεντέν από τό θυγος του ντουλαπιού. Είμαι δ'ω πάνω για νά έξετάσω τις πατημασιές. Δεν σās είχα π'ή ότι ό ένοχος θά μ'ήκε από την πόρτα : Ό δολοφόνος, ό οποίος χρησιμοποίησε ως όργανο στους τρεις άδελφούς, περ-νώντας πάνω από τα κεφάλια σας, πήδησε σ' αυτό τό ντουλάπι, όπου και έξαρωσε. Και σεις, φυσικά, δέν πήρατε μπουρδία. Κοιτάξε : έξακολουθώ τις έρευνες μου άντιστροφως, και ανακαλύπτω έπάνω, εκείνο πού δεν βρισκα κάτω. Άπό τα έπιπλα αυτά επέ-ρασ ένα παράδοξο όν, πηδώντας από τή μιά θέση στην άλλη με μιά παράδοξη ευκινησία. Τώρα, άκούστε με καλά.

Για νά μ'πορ'ή νά μιλή πιο έλεύθερα παρεκάλεσε τόν Πατρίλιο ν' άνεβ'η σέ μιά καρέκλα, ένώ ό ίδιος καθόταν, σέ μιά άκρη του ντουλαπιού με τὰ πόδια κρεμασμένα.

— Κύριε ανακριτή, έχω νά σās π'ω κάτι για λογαριασμό μου ! είπα ό νέος στενάχοντας.

— Θά σωπάσετε, ναι, ή όχι ; φώναξε ό δικαστής χτυπώντας τις γροθιές του στο έπιπλο.

— 'Υστερα ξαναρχίζω :

— Άκούστε με. Θά σās άπευθύνω μιά έρώτηση σπουδαιότητά. Καταλαβαίνετε τή λέξη ! <Σπου-δαι-ο-τά-τη !... Είσθε βέβαιος... λέγω β ε β α ι ο ς - ότι άκούσατε τό δολοφόνο ; Σκεφθήτε... Μή βιάζεσθε νά μου άπαντήσετε... Είσθε βέβαιος ότι τόν άκούσατε :

— Όχι τόν άκουσα ; Π'ώς, δηλαδή ;

(Άκολουθεί)

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ !

“Έβγαλε τὰ δόντια του για τὸ χατήρι της ! ‘Ο έρως τῆς Με-γάλης Αἰκατερίνης καὶ τοῦ Μένος. ‘Ο ήρωϊσμός καὶ ή αὐτοθυσία τοῦ λατρευτοῦ της. Μία παράκλησι στὸ ήμιο. Τὰ ένδύμια τῆς Αὐτοκρατορίας.

‘Ο Γάλλος ποιητὴς ντ' Ένχάν, ήταν τρομερὰ έρωτευμένος με μιὰν άριστοκράτιδα τῆς έποχῆς του, τὴν κυρία ντε Μονμπαζόν. Κάποτε, ή κυρία ντε Μονμπαζόν πῆγε στὸν δοντογιάτρο κι' έβγαλε ένα δόντι της. ‘Όταν τὸ έμαθε ό ντ' Ένχάν, άρχισε νά δλοφύρε-ται καὶ νά φωνάζη :

— Μ' αὐτὸ εἶνε φοβερό !... Άκούς εκεί, έγώ ό άθλιος, νάχω όλα τὰ δόντια μου, τὴ στιγμή πού ή θσά μου άρχισε νά βγάξη τὰ δικά της ! Θεέ μου ! Τί νά κάμω ;...

Καί, χωρίς νά χάση καιρό, έτρεξε στὸν ίδιον δοντογιάτρο κι' έβγαλε... δεκάξη δόντια !...

— Μέχρι πρὸ ολίγου άκόμη, έλεγε κάποτε στὸν ποιητὴ Λά ‘Αρπ ένας φίλος του, είσαστε άχόριστος φίλος τοῦ Μ... Π'ώς συμ-βαίνει νά μὴν φαίνεσθε πλέον μαζί ;...

— Άπλούστατα, άπήντησεν θρασυτάτα ό ποιητὴς. Εἶνε θυ-μωμένος γιατί τὰ χάλασα με τὴ γυναίκα του !...

Τὴν έποχή τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης, ζούσε στὴ Ρωσία κάποιος σ'ύγχης, όνομαζόμενος Μένος ντε Λά Κρουά, ό οποίος, πρὸς δυστυχίαν του, προσ-είλκυσε τὴν προσοχὴ τῆς Αὐτοκρατορίας. ‘Ο Μένος ντε Λά Κρουά αὐτὸς ήταν, κα-θώς αναφέρουν οι χρονογράφοι τῆς έποχῆς, έ-ξαιρετικά ώρσιος καὶ γοητευτικός. Καὶ ή Αἰκα-τερίνη, πού τόν έρέπεε κατὰ μερὰ - γιατί δη-ρετονος στὰ ανάκτορα - τόν έρωτευθῆκε παρα-φορὰ.

Αὐτὸς φυσικά δὲ τόλμησε ν' άποκρούσῃ τὸν έρωτα τῆς. ‘Αγαπήθῆκεν μάλιστα τόσο τρελλά, ὥστε δὲν έκρυψεν τὸν έρωτα τούς άπο κανένα. ‘Όλη ή ρωσική άριστοκρατία μιλούσε πειν γι' αὐτοῦς.

Μία μερὰ έπληροφορήθηκε τὰ διατρέχοντα ό Τσαρς Πιερ, ό οποίος, σημειώστε ήταν πολὺ ριψιψ χαριζτικός. Δεν μπορούσε όμως νά εξακριβώσῃ μετρί ποιου σημασι είχαν προχω-ρήσει οι σχέσεις τῆς, γυναικος του με τόν ώ-ρσιον αυλικό. ‘Ο ντε Λά Κρουά, μολαταυτα, συνελήφθη, καὶ παρεπεμψ'ή εἰς ειδικό δικα-στήριο, του οποίου προηόρουν ό ίδιος ό Τσα-ρς. ‘Η κατηγορία ήταν ραυεταυτή, καὶ ή θσείς του κατηγορούμενος δεινὴ. ‘Ο Μένος όμως δεν συλλογιότανε τίποτ' αὐ'όλ'αυτά. Θελοντας νά σώσῃ τὴν αγαπημένη του, πῆρε όλες τὰς συθ-νας αὐτοῦ, κι' όταν παρουσιάσθηκε ενώπιον τοῦ Δικαστηρίου, εδ'ήλωσεν πως αὐτοῦς μονος είχε τόλμησει νά έρωτευθ'ή τὴν Αὐτοκράτειρα καὶ νά τὴν παρενοχλήσῃ με τὸν έρωτα του, χωρίς αὐτὴ ν' αντεπωκ'ήσῃ στο αὐθιμά του. Οι δι-κασταί οι οποίοι αὐτοῦ δὲ ζήτησαν παρά νά κα-λυψουν τό σκανδαλό «ἐπ'αυθιγαν» απο τὴν δ-μολογίαν του ζαυτή καὶ τὸν κατέδικασαν εἰς θάνατον.

‘Ο Μένος δὲν σταραχθῆκε διόλου απ' αὐτο. ‘Η μοναδική του σκέψ'η ήταν πως νά εξαφανισ'η δ'ου έρωτικά «συρνερί» τῆς Τσα-ρίνας πού έφερον επάνω του, καὶ πού ύπ'ρχε κίνδυνος νά τ' ανα-καλυφουν μετὰ τὴν καρατομῆς του. Τα συρνερί αὐτά ήσαν : ένα χρυσο ρολόι, έπάνω σ'ε καλυμμά του οποίου ήσαν χαραγμένα τὰ όνοματα τῶν δυο εραστών σ'ε συμπλεγμία καὶ ένα πορτομειο (μι-νιουτορι) τῆς Τσαρίνας με ιδιογραφεον άφιερωσὴ τῆς... Καὶ τό ρολόι μεν τό έδωσε με τροπὸ στὸν ίσ'ρεα πού ελ'ηγε νά τόν εξομο-λογισ'ή για νά τὸ καταιστρέψῃ. Το πορτομειο όμως δὲν πρόφ'ησε νά τὸ δώσῃ... Καὶ αὐτο ήταν τό μονό ζήτημα πού τόν άνη-συχούσε. Τέλος, εφ'θάσε καὶ ή ημερὰ τῆς θανατικῆς του έκτελεσεσθ'. Τα χαράγματα ό Μένος ώδηγ'ήσῃ στὸν τόπο πού ήταν σ'τημενέ το ίκρίωμα. Καθ'όλη τὴ διαρκεία τῆς διαδρομῆς, φαινόταν εξαιρε-τικά ένθεουρισμένος. ‘Όταν άνεβ'ηκε τέλος επάνω στο ίκρίωμα, ε-πῆρε τὸν δ'ημο καὶ τοῦ δ'ήλωσε, επ'όλ'αυτα δευτερόλεπτα ίσ'ιατερως.

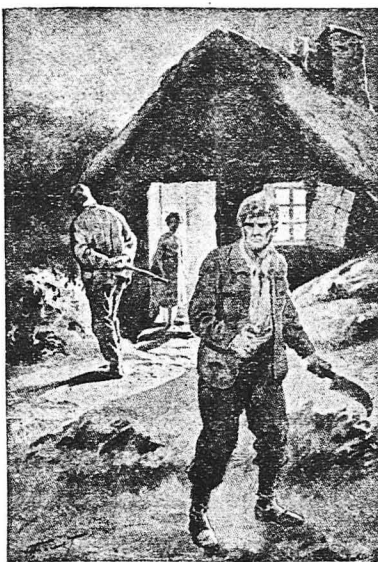
— Θα τὸν παρακαλῇ, φαίνεται, νά του «κουψ'ή» με μιάς το κα-φά... ψιθυριστο το πλ'ήθους.

Στὴν πραγματικότητα όμως, ό Μένος είδε πει στὸν ήμιο :

— Στὴν πόδρα του σκακιού μου, βρισκεται ένα πορτομειο στο-λισμένο με μπριλιανία. Τα μπριλιανία στὰ χαρίζω... ὕπο τόν όρον όμως ό καποιν θά καψ'ή το πορτομειο !

‘Ο ήμιος του ύπεσχεσεν π'ώς θά έκτελούσε τὴν τελευταία του έπιθυμία. Καὶ μόνον τότε ό Μένος άνέπνευσε με άνακούφιση καὶ γονάτισε για ν' άποκαταλίσθ'...

‘Ο ήμιος έτήρησε τὴν υπόσχεσ'ή του.

‘Η Ζωή στέκονταν στὴν πόρτα...